

Búcsú Kárpátiné Kun Júliától

Tisztelt Gyászoló Közösség!

„Tudom, hogy hull a nap,
örömök szállanak,
kedves fők hullanak...
Egy-egy kéz, drága kéz,
mindegyre elereszt,
mindennap vereség,
mindennap új kereszt...”

A költő, Áprily Lajos sorai ezek annak a szomorú hangulatnak a kifejezésére, amely Kárpátiné Kun Júlia emlékének a felidézésekor eltölti az embert. Fájdalmas és kényszerű kötelesség múlt időben beszélni róla, még keservesebb tudni, hogy már csak az emlékezetünkben él.

A rokonság, a tisztelők, a barátok, a kollégák, a tanítványok és a jó ismerősök nevében is megrendülten búcsúzom mindannyiunk tisztelt és szeretett Julikájától. A halál döbbenete megszokhatatlan. Eleven fájdalommal pedig az növeli, ha éppen mellőlünk, közülünk távozik el valaki... „Látjátok feleim szemetekkel, mik vagyunk. Bizony por és hamu vagyunk” - olvassuk első magyar nyelvemlékünkben, a Halotti Beszédben. Am tegyük hozzá ezekhez a régi, veretes sorokhoz: nemcsak por és hamu vagyunk, hanem ember, -test és lélek is.

De ki is volt Kárpátiné Kun Júlia? - kérdezhetjük a végső búcsúzásakor. Jelenség volt! - Minden szavában és cselekedetében, életében és halálában a szűkebb és a tágabb közösségért, a jobb és értelmesebb jövőért önmagát is feláldozó ember, aki hosszan tartó és a betegség következtében egyre fokozódó szenvedéseit méltósággal, nagy-nagy akaraterővel, türelemmel és erkölcsi tartással viselte.

Babits Mihály írta:

„Szenvedni annyi, mint diadalt aratni:
Oh hány éles vasnak kell rajtunk forogni,
míg méltók nem leszünk, hogy az Ég királya
beállítson majdan szobros csarnokába.”

Drága halottunk életútja a sok-sok megpróbáltatás ellenére is szép és küzdelmes volt. Karcagon született 1943. szept. 14-én. Alap- és középfokú tanulmányait is ugyanott végezte. Diplomáját - angol nyelv- és irodalom-könyvtár szakon - 1967-ben az ELTE-n szerezte. Ugyanezen évtől volt gimnáziumunk tanára. 2005-ben ment nyugállományba. Voltaképpen négy évtizedet töltött a katedrán.

Iskolánkban O szervezte meg az angol tagozatot, a szak-mai munkaközösségnek pedig harminc évig volt a vezetője. Az egyetemen szerzett nyelvtudását Angliában és az Egyesült Államokban tökéletesítette. Tevékenyen részt vett az iskolareform megalapozásában, tankönyvkipróbálásokban, szakmai véleményezésekben, tanárjelöltek felkészítésében, az OKTV-versenyek zsűrizésében és időnként egyetemi felvételiztetésekben is. Tanítványai számára nyelvi táborokat és tanulmányutakat szervezett. Tagja volt a Modern Filológiai Társaságnak, és birtokosa a Kiváló Munkáért, valamint a Gyöngyös Város Érdemes Pedagógusa című kitüntetéseknek.

2002-ben, barátnője búcsúztatásakor írta le a következő sorokat: „Az élet rövid, gyorsan eliramlik, s bár igyekszünk belátásunk, értékrendünk és a körülmények diktálta lehetőségek szerint a legjobban kitölteni földi pályafutásunkat, vajon a dolgok elrendezik magukat, csak hagyjuk megtörténni őket? Vajon teszünk-e valamit, létrehozunk-e valamit, ami utánunk marad?” Kedves Julika! A kérdésedre immár végérvényes választ adhatunk: kiváló tehetségedet, felkészültségedet, tudásodat Te mindig a mások javára igyekezted fordítani. Nemcsak segítetted kollégáidat, felkészítetted tanítványaidat, hanem tisztelted is őket, - és akik csak a legnagyobb hálával emlékeznek Rád. Albert Schweitzerrel szólva: „A legszebb emlékműved embertársaid szívében áll.”

Tisztelt Gyászolók!

Tekintsünk még egyszer Julika koporsójára: 1943-2015. Élt 72 évet. Bizony ez manapság már több is lehetett volna! Voltaképpen most élvezhetné felhőtlen pihenését. Ám Neki másfajta pihenés jutott osztályrészül... „Az időm a Te kezében van, Uram” - valljuk a zsoltárossal, s a búcsúzás szomorúságában Petőfitől idézhetjük:

„Csak annyi az élet, mint futó felhőnek
Árnya a földön, mint tükrön a lehellet.”

Mi azonban tudjuk, hogy a halál nem győzedelmeskedett felette. Itt marad az övéi: rokonai, gyermekei szívében, barátai, kollégái, tanítványai és jó ismerősei emlékezetében. Összejöveleinkén változatlanul jelen lesz, még akkor is, ha már a széke üresen marad. Mert nem ment O el, csak beköltözött az emlékek birodalmába. Életútjában pedig olyan példára emlékezünk, amelyben a sok küzdelem és megpróbáltatás ellenére is győzelem és tanulság marad utána.

Kedves Julika! Köszönjük, hogy példát mutattál helyt-állásból! Köszönjük terveidet, az elvégzett és a félben maradt munkát! Köszönjük az életedet! Isten Veled! Arany János örökszép szavaival búcsúzunk Tőled: „A !élek él: találkozunk!” Nyugodj békében!

Dr. Fülöp Lajos